

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2017 r.,
sprawy **K. G.**
skazanego z art. 156 § 3 k.k. w zw. 25 § 2 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 listopada 2016 r., sygn. akt II AKa (...),
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K.
z dnia 24 czerwca 2016 r., sygn. akt XXI K (...)

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego K. G. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 24 czerwca 2016 r. K. G. został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 156 § 3 k.k. i za to Sąd wymierzył mu karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności.

Po rozpatrzeniu apelacji obrońcy skazanego Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 10 listopada 2016 r., zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że uzupełnił kwalifikację prawną czynu o przepis z art. 25 § 2 k.k. i wymierzoną skazanemu karę obniżył do 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności.

Kasację od powyższego rozstrzygnięcia wniósł obrońca skazanego, zarzucając rażące naruszenie przepisów art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k.

przez niewystarczające odniesienie się do podważanych w apelacji zeznań świadków oraz niedostateczne uzasadnienie niezastosowania przepisu art. 25 § 3 k.k. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w M. wniósł o uznanie skargi za oczywiście bezzasadną i jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje

Kasacja obrońcy skazanego K. G. okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym i skutkowałą wydaniem rozstrzygnięcia w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Przed wszystkim obrońca sprzeciwił się ustaleniu, że skazany nie działał pod wpływem silnego wzburzenia usprawiedliwionego okolicznościami zamachu. Tym samym kasacja, pomimo formalnej poprawności, znalazła się na granicy dopuszczalności, bowiem wśród podstaw tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia brak jest przyczyny, o której mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k. Wypada przypomnieć, że według autora apelacji inicjatorem całego zdarzenia był pokrzywdzony i z tego względu K. G. działał w ramach obrony koniecznej; obrońca dopuszczał możliwość oceny zachowania oskarżonego w perspektywie art. 25 § 2 k.k., gdyż - jak sam zauważył - skazany kopął pokrzywdzonego leżącego na ziemi w sytuacji, gdy ten nie był już dla skazanego zagrożeniem. Sąd odwoławczy przychylił się do wywodów obrońcy, uznając, że oskarżony działał w obronie koniecznej, której granice przekroczył, stosując nieadekwatną do stopnia zagrożenia reakcję obronną. Sąd Apelacyjny w (...) poczynił szeroki wywód na temat instytucji obrony koniecznej, przenosząc tę instytucję na grunt omawianej sprawy. Oceniając odmiennie przebieg zdarzenia i przypisując skazanemu działanie w ramach kontratypu z jednoczesnym przekroczeniem granic obrony koniecznej, Sąd drugiej instancji wywiązał się bez zarzutu ze swoich powinności, wskazując w sposób wszechstronny i wyczerpujący, dlaczego przyjął takie, a nie inne rozwiązanie. Nie ma zatem racji skarżący, podnosząc, że Sąd odwoławczy nie odniósł się do wszystkich zarzutów apelacji i dokonał wybiórczej analizy materiału dowodowego. Przeczą temu twierdzeniu precyzyjne i przekonujące rozważania wyrażone w motywacyjnej części zaskarżonego wyroku.

Dlatego należało kasację oddalić w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k.
Wobec pobytu skazanego w zakładzie penitencjarnym i nieosiąganiu przez niego dochodów celowe stało się zwolnienie go od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne (art. 624 § 1 k.p.k.).